

lesta työ huokuu huolellisuutta ja viimeistelyä, ja se etenee aineiston käsittelyssä loogisesti ja systemaattisesti. Lisäansiona on mainittava myös se, että tilastollisen käsittelyn raskaudesta huolimatta työ on onnis-

tuttu kirjoittamaan sujuvasti ja kiinnostavasti. ■

TUOMAS HUUMO

Sähköposti: *tuomas.huumo@utu.fi*

PUHEKIELEN TILANNEVARIAATIO JA SEN FUNKTIOT

Hanna Lappalainen *Variaatio ja sen funktiot. Erään sosiaalisen verkoston jäsenten kielellisen variaation ja vuorovaikutuksen tarkastelua.* Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran toimituksia 964. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura 2004. 406 s. ISBN 951-746-572-6.

Suomalaisessa puhutun kielen variaatiota kartoittavassa tutkimuksessa tilannevariaatio on jatkuvasti jäänyt vähemmälle huomiolle kuin käyttäjäkohtainen eli dialektaallinen variaatio, jota on tutkittu jo sadoissa opinnäytetöissä ja muissa tutkimuksissa. Hanna Lappalaisen väitöskirja paikkaa tämän tutkimuksellisen aukon, ja paikkaakin sen perusteellisesti. Aineistona on 16:n pääkaupunkiseudulla asuvan nuoren aikuisen muodostaman sosiaalisen verkoston jäsenen nauhoitettua kieltä neljässä erilaisessa tilanteessa. Tilanteiden välisen variaation kartoituksen lisäksi tekijä paneutuu myös tilanteiden sisällä tapahtuviin puhe- ja yleiskielen välisiin koodinvaihtoihin ja selvittää, millaisia tehtäviä kielimuodon vaihtumisella on. Tässä Lappalainen laajentaa sosiolingvistisen variaationanalyysin paradigmat keskustelunanalyysin puolelle.

UUSIA VASTAUKSIA VARIAATIONTUTKIMUKSEN ONGELMAKOHTIIN

Tekijä asemoi tutkimuksensa aiempaan suomalaisen sosiolingvistiikan traditioon hyvin

vakuuttavasti. Tähänastisen tutkimuksen ongelmakohtiksi hän luettelee yksilön ja ryhmän suhteen, aineistojen keruutavan ja laadun, tarkasteltavien piirteiden kapealaisuuden, kvantitatiivisuuden sekä tutkimuksen alueellisen painottuneisuuden. Näihin hän antaa oman vastauksensa tutkimala ryhmien sijasta verkostoa ja yksilöitä, käyttämällä materiaalina aitoja keskusteluja haastattelujen sijasta, tutkimalla äänne- ja muoto-opillisten piirteiden lisäksi myös sanastoa, käyttämällä kvalitatiivisia menetelmiä ja tutkimalla pääkaupunkiseudun kieltä maaseudun nykypuhekielen ja muuttuvien murteiden sijasta.

Tutkimus koostuu kolmesta jaksosta, jotka jakautuvat useisiin alalukuihin. Ensimmäisessä jaksossa (luvut 1–2) Lappalaisen esittelee ensin tutkimuksen teoreettisen taustan, lähtökohdat ja aineiston. Hän kuvaa suomalaista variaationtutkimusta ja esittelee edellä mainitut ongelmakohdat. Ajatus etenee variaation kuvaamisesta kohti sen selittämistä tilanteiden välillä ja tilanteen sisässä, ja seuraavaksi tekijä esittelee keskustelunanalyysia ja vuorovaikutuksen näkökulman. Aiemmasta labovilaisesta traditiosta poiketen tekijä nostaa keskeiseksi

teesiksi sen, että tietyt puhekielen piirteet pikemminkin toimivat vuorovaikutuksen resurssina kuin ovat suoraa seurausta joistain kielenulkoisista seikoista, kuten sukupuolesta, iästä tai sosioekonomisesta asemasta.

Tutkittavan verkoston jäseniä on nauhoitettu neljässä eri tilanteessa: arkikeskusteluissa, työpaikan kielenkäyttötilanteissa, hengellisissä nuortenilloissa ja uskonnollisissa kokouksissa. Kaksi viimeksi mainittua tilannetta selittyvät sillä, että informantit kuuluvat kaikki samaan herätyskristilliseen paikallisseurakuntaan. Uskonnollisista kokouksista tutkittavaksi on otettu joukko yleisölle pidettyjä puheita. Kaikilta informanteilta ei ole ollut mahdollista saada materiaalia kaikista tilanteista. Lisäksi informanttien työpaikkojen vuorovaikutustilanteet ovat kaikki luonteeltaan hyvin erilaisia. Materiaali on siis varsin heterogeeninen. Lappalainen kuuluu itse tähän samaan verkostoon ja on mukana aineistossa. Hän kuvaa näin myös omaa kielenkäyttöään.

TILANNEVARIAATION AVAAMINEN

Tutkimuksen toisessa jaksossa (luvut 3–5) Lappalainen analysoi edellä mainittujen tilanteiden kielellistä variaatiota. Hän esittelee kaikissa luvuissa ensin fonologista, morfologista ja morfosyntaktista variaatiota, jota hän lähestyy 15 piirteen kautta. Nämä ovat piirteitä, joita suomalaisessa variaationtutkimuksessa on yleensäkin käytetty. Tutkittavana ovat jälkitavujen *eA* ja *OA*- sekä *iA* ja *UA* -yhtymien assimilointuminen, *A:n* ja *i:n* loppuheitto, jälkitavun *i*-loppuisen diftongin jälkikomponentin kato, kato yleiskielen *d:n* sijalla, *ts*-yhtymän vastineena *tt* tai *t*, aktiivin 2. partisiiopin edustus, persoonapronominien pikapuhemuodot, demonstratiivipronominien tietyt puhekieliset muodot, *olla*, *tulla*, *panna* ja *mennä* -verbiin pikapuheiset vokaalivartalot, 3.

infinitiivin illatiivin lyhyt muoto sekä monikon 1. ja 3. persoonan inkongruentit muodot. Piirteiden kvantitatiivisen tarkastelun avulla Lappalainen muodostaa puhujien puhekielisyysindeksin kussakin tarkastellussa tilanteessa.

Valittujen piirteiden operationalisointia olisi paikoin ollut hyvä pohtia tarkemmin. Puhekielisyyttä mittaaviin 15 piirteeseen kuuluu esimerkiksi subjektipronominin käyttö 1. ja 2. persoonan verbimuotojen kanssa (esim. *mä kävin saunassa* vs. *Ø kävin saunassa*). Piirre on jo varhain normitettu niin, että yleiskielessä normina on välttää liiallista pronominin käyttöä. Lappalainen tilastoi kaikki relevantit verbimuodot subjektipronominin esiintymisen ja esiintymättömyyden osalta, ja nämä tulokset ovat osa puhekielisyysindeksiä. Kvantifioinnin jälkeen Lappalainen purkaa piirrettä: pronominitomat tapaukset eivät itse asiassa muodosta yhtenäistä ryhmää, vaan on myös konventionaalistunutta pronominittomuutta ilman, että olisi kyse yleiskielisyyden tavoittelusta — tästä esimerkkejä ovat vastaukset verbikysymyksiin (*onks sulla kynä. – on.*) ja eräät direktiivit (*meete sinne toiseen kerrokseen ja –*). Näitä tapauksia on tutkittu sosiolingvistiikan ulkopuolella, ja Lappalainen hyödyntää tätä tutkimusta kvalitatiivisessa analyysissa. Tietoa olisi voinut hyödyntää kuitenkin jo kvantifiointia suunniteltaessa: nyt piirteen puhekielisyysindeksi sisältää myös tapaukset, jotka eivät ole relevantteja indeksiä laskettaessa.

Puhujat käyttäytyvät kaikissa tilanteissa varsin puhekielisesti. Viidestätoista piirteestä kymmenen on keskimäärin 85 prosentissa tapauksista aina puhekielisessä asussa. Näitä tekijä nimittää puhekielistyneiksi piirteiksi. Piirteistä viisi eli kato *d:n* sijalla, pronominisubjektin käyttö, 3. infiniitin illatiivi, jälkitavujen *iA* ja *UA* -yhtymien edustus sekä *A:n* loppuheitto vaih-

televat enemmän, ja Lappalainen nimittää näitä varioiviksi piirteiksi. Analyysi tuottaa joitakin hyvin odotuksenmukaisia tuloksia, kuten sen, että puhekielisiä variantteja on miehillä naisia enemmän. Uusia havaintoja ovat ne, joissa Lappalainen etsii vaihtelun syitä vuorovaikutustilanteista. Tätä kautta päästään näkemään kiinnostavia seikkoja muun muassa yksilöllisestä vaihtelusta ja sen kiinnittymisestä tilanteensisäisiin seikkoihin, kuten tilanteessa toistuviin kielellisiin toimintoihin. Esimerkiksi musiikinopettajana toimiva tutkittava käyttää *i:n* loppuheitottomuutta (*yksi, kaksi*) keinona korostaa oppilailleen soitettavan kappaleen rytmiä.

Sosiolingvistisen variaation tutkimuksen piirrevalikoimaa Lappalainen laajentaa ottamalla mukaan sanastopiirteitä. Verkoston jäsenten puhettavan yhtenäisyys äänne- ja muotopiirteissä on johtanut etsimään muita piirteitä, joiden kautta pääsisi paremmin käsiksi eroihin, joita tutkittavien puhe-tavoissa kuitenkin vaikuttaa olevan. Analysoitavina ovat intensiteettisanat, suunnitelluilmaukset, slangisanat ja tilanteittain muutkin sanastoseikat.

Työpaikan puhetilanteiden sanaston analyysissä on tarpeen puhua institutionaalisuudesta ja eritellä siitä kertovia leksikaalisia valintoja. Uskonnollisissa tilanteissa taas analyysin kohteiksi tulevat uskonnollinen sanasto ja frekventatiiviverbit. Lappalainen käyttää luovasti kumpaakin menetelmäänsä ja painottaa niitä aina vuorollaan erilaisia tilanteita analysoidessaan. Sanastopiirteet osoittavat myös, että on järkevää tarkkailla eri tilanteissa eri piirteitä, vaikka se ei olekaan perinteisen variaation-analyysin pohjalta ollenkaan toivottavaa.

Sanastoseikkojen analyysi tuottaa myös paljon uusia havaintoja. Aiempien tutkimusten valossa jossain määrin odotuksenmukaista on, että slangisanasto kuuluu enemmänkin miesten kuin naisten reper-

toariin. Lappalainen osoittaa kuitenkin, että miehet ja naiset käyttävät slangia eri tavoin (naiset esimerkiksi toistavat miesten-sä slangisanoja keinona kritisoida tai ironisoida) ja että tämä kertoo eroista ehkä enemmän kuin pelkät laskelmat. Kakkosjaksossa analysoidaankin laajasti myös leksikaalisten valintojen tehtäviä vuorovaikutuksessa.

Sanastopiirteitä tarkastellessaan Lappalainen ottaa esiin ongelmia, jotka liittyvät piirteiden valintaan ja operationalisointiin kvantifioinnin kannalta. Työssä laajimmin käsitellyn sanastopiirteen, suunnittelusanojen, kohdalla operationalisointia olisi voinut pohtia enemmänkin. Lappalainen sisällyttää suunnittelusanoihin lekseemit *niinku, sillee(n) ~ sillai ja tota* sill perusteella, että ne toimivat puheen prosessoinnin merkkeinä. Kunkin sanan puhujittainen esiintymämäärä on laskettu tilanteittain (lukuun ottamatta *tota*-sanon spesifiseen referenttiin viittaavia tapauksia) ja kvantifiointia avataan aiempia laadullisia tutkimuksia hyödyntäen. Käy esimerkiksi ilmi, että sekä *niinku* että *sillee(n) ~ sillai* esiintyvät referoinnin merkinä mutta *tota* ei. Samoin osoittautuu, että kaikki lekseemit ketjuuntuvat toisten partikkelien kanssa mutta eri tavoin (esim. *vähän niinku; tai silleen, ja silleen, et silleen, mut silleen; sitte tota; niin tota; tota nin, tota noin ni*). *Niinku*-lekseemin keskeisiä käyttöjä on osoittaa reeman etisenä uutta tai muuten tärkeää tietoa ilmaiseva lausuman osa; *sillee(n) ~ sillai* esiintyy puheen prosessoinnin merkinä ja *tota* erityisesti sanahauissa ja itsekorjauksissa. Kullakin lekseemillä on siis oma profiilinsa. Voikin kysyä, missä mielessä valitut lekseemit muodostavat kategorian ja ovat relevantteja kielellisiä vaihtoehtoja. Lekseemien kokonaismäärää kiinnostavampi kvantitatiivinen tieto olisikin se, mihin tarkoituksiin eri puhujat käyttävät lekseemejä tilanteittain — missä määrin

puhujilla on erilaisia strategioita. Näin päästäisiin pohtimaan vaihtelua myös näkökulmasta, jolla on relevanssia muun muassa puhemaneerien ymmärtämiselle, puhetaidon opettamiselle ja julkisuuden keskusteluille »hyvästä» ja »huonosta» kielestä.

Kustakin kolmesta tilanteesta Lappalainen ottaa esiin myös joitakin tilanteelle ominaisia vuorovaikutuksen piirteitä. Nyt keskiöön tulee muun muassa piirteitä, joita aiemmassa tutkimuksessa on tarkasteltu lähinnä muuten kuin sosiolingvivistisesti. Lappalainen esimerkiksi vertaa kahden asiakaspalvelussa toimivan puhujan käyttämiä henkilöviittauksia työpaikalla. Näistä toisella keinot viitata vastaanottajaan (asiakkaaseen) varioivat ennen muuta asiakkaan tuttuuden ja iän mukaan, toisella taas esiintyi tilanteensisäistä variaatiota (esimerkiksi siirtymistä teitittelystä sinuteluun), ja näillä puhujien välisillä eroilla oli myös yhteys tilanteen keston. Tarkasteltavana on myös muun muassa kahden työpaikallaan paljon direktiivejä esittävän puhujan tavat muotoilla direktiivejä. Niitä on tarkasteltu esimerkiksi keskustelunanalyytissä tutkimuksessa melko runsaasti, mutta ei yksilöllisen variaation näkökulmasta, ja tässäkin Lappalainen näyttää uusia suuntia sekä sosiolingvistiksi että keskustelunanalyttiselle tutkimukselle.

KOODINVAIHTO VUOROVAIKUTUKSEN RESURSSINA

Kolmosjaksossa (luvut 6–7) Lappalainen siirtyy tilanteen sisään ja katsoo, millaisia vuorovaikutustehtäviä koodinvaihdoilla on. Sillä hän tarkoittaa puhekielisen ja yleiskielisen koodin vaihtelua. Nyt ei enää etsitä eroa yksilöiden eikä sukupuolten välillä, vaan tutkija pureutuu siihen, millaisia tehtäviä variaatiolla on tilanteen sisässä ja

miten merkitykset rakentuvat osallistujien yhteistyönä. Lappalaisen ajatuksena on näin syventää variaationanalyysia ja nostaa esiin sellaista määrällisesti vähäistä variaatiota, jonka aiempi tutkimus on yleensä sivuuttanut.

Äänne- ja muotopiirteiden variaation hyväksikäyttämisen ohella (sekä puhekielistyneet että varioivat piirteet) koodinvaihtojaksoissa tapahtuu usein muutoksia myös sanastossa ja syntaksissa. Lisäksi koodinvaihto on merkitty usein paralingvistiksi: esiintyy muutos artikulaatiotavassa, äänenlaadussa tai sävelkorkeudessa taikka puhuja nauraa. Tällaiset kontekstivihjeet ovat Lappalaisen mukaan erityisen tärkeitä, koska vaihtelevat koodit ovat lähellä toisiaan. Myös vastaanottajat käyttävät paralingvistisiä piirteitä osoittaessaan orientoitumistaan koodinvaihtoon. Tässä kohden olisi ollut hyvä selvittää paralingvististen kontekstivihjeiden roolia koodinvaihdon merkityksenä lisää: yhtäältä tekijä puhuu äänne- ja muotopiirteissä havaittavasta muutoksesta koodinvaihdon tarkastelun lähtökohtana (s. 286), toisaalta hän toteaa, ettei yleiskieltä ole mahdollista käyttää tunnusmerkittävästi konteksteissa, joissa se koodinvaihdoissa esiintyy, ja että tunnusmerkisyys on osoitettava paralingvistiksi (s. 288).

Koodinvaihdon tehtäviä Lappalainen esittelee yksittäisten esimerkkien avulla, jotka hän on poiminut sadan analysoidun tapauksen joukosta. Tarkastelu jakautuu kahtia koodinvaihtoon toimintana ja sen käyttöön ongelmallisten tilanteiden käsittelykeinona. Yhteinen nimittäjä on siirtymä tai muutos, ja aluksi Lappalainen analysoikin siirtymien luonnetta. Aineiston puhujat siirtyvät koodinvaihtojaksoissa toiminnasta toiseen (esim. arkikeskustelusta ruokarukoukseen), topiikista toiseen, roolista toiseen (esim. seurakunnan nuortenillan juontajaksi; referoimaan) tai moodista toiseen (esim. vakavasta humoristiseen). Lappalai-

nen osoittaa, että koodinvaihdon voi olla useita tehtäviä samanaikaisesti. Tässä tekijä olisi voinut pohtia, olisivatko jotkin näistä tehtävistä toisia keskeisempiä (esim. referointi ja toisen äänen ottaminen). Koodinvaihdon analyysin toisessa osassa Lappalainen erittelee koodinvaihdon »semanttisempaa» puolta: koodinvaihtoa ei esiinny esimerkiksi kaikissa siirtymissä toiminnasta tai topiikista toiseen — missä sitä siis esiinny? Osoittautuu, että usein kyse on arkaluonteisesta toiminnasta: erimielisyydestä, kritisoinnista, itsekehusta ja niin edelleen. Näin ei kuitenkaan ole aina, ja tätä Lappalainen olisi voinut purkaa eksplisiittisemmin.

Aineistossa vaikuttaisi olevan karkeasti kahdenlaisia tapauksia: Arkikeskustelussa koodinvaihto liittyy tavalla tai toisella ongelmalliseen toimintaan ja toimintajakssoon, jota koetetaan usein käsitellä huumorin keinoin. Koodinvaihto mahdollistaa etäännyttämisen, ikään kuin vieraan sanan avuksi ottamisen hankalassa tilanteessa. Institutionaalisemmissa tilanteissa koodinvaihto on osa toiminnan muutosta, johon liittyy roolimuuutos (arkikeskustelusta ruokarukoukseen; nuortenillan juonnot). Kyse on erillisestä toimintajaksosta, melkein siirtymästä tekstilajista toiseen, ja ainakin osassa tapauksista takana on kirjakieli (Raamattu). Tältä osin Lappalaisen tutkimus näyttää tietä koodinvaihdon tehtävien tutkimukselle erilaisissa institutionaalisissa vuorovaikutustilanteissa.

Koodinvaihdon analyysi on kiehtovaa luettavaa, ja se näyttää kielellisen variaation dynaamisuuden, sen käytön arkisten toimien merkitystä luovana resurssina. Lappalainen analysoi koodinvaihdon sisältävien puheenvuorojen rakennetta ja toimintaluonnetta, ja tarkastelu antaa sekä metodisia että kielenilmiöitä koskevia työkaluja niin sosiolingvistiselle tutkimukselle, keskusteluanalyttiselle tutkimukselle kuin puhu-

tun kielen tutkimukselle yleensäkin. Luku myös osoittaa Lappalaisen kyvyn liikkua suvereenisti metodista toiseen.

Työn lopuksi tekijä kokoaa saamiaan tuloksia ja esittelee muutaman kielenoppaan- sa yksilöprofiilin ja verkoston. Tässä hän piirtää laveaa sosiolingvististä muotokuvaa niistä informanteista, joilta on ollut käytävissä materiaalia kaikista eri tilanteista.

METODIEN UUDISTAJA JA NÄKÖKULMIEN AVARTAJA

Tekijä arvioi, että hänen tutkimuksensa suurin anti on kahden menetelmän yhdistämisessä ja että hänen tutkimuksensa pikemminkin viitoittaa tietä uusille tutkimuksille ja ongelmanasetteluille kuin antaa uusia tuloksia. Variaationtutkimusta hän toivoo hyödyttävänsä entistä kvalitatiivisemmän tutkimusotteen kautta. Keskusteluntutkijoita Lappalainen esittää pystyneensä opastamaan äänne- ja muotopiirteiden variaation vuorovaikutuksellisten funktioiden tarkasteluun sekä yksilövariaation kartoitukseen. Tässä hän varmasti osuu oikeaan. Vaikka väitöskirjan arvokkaimmat tulokset ovatkin luonteeltaan teoreettis- metodologisia, toki myös kielellinen analyysi tuottaa paljon uusia havaintoja. Tosin variaationtutkimuksen näkökulmasta jotkin tulokset ovat ennalta arvattavia ja jo aiemmassakin tutkimuksessa esiin nousseita.

Lappalaisen väitöskirja avaa uuden näköalan suomalaisessa variaationtutkimuksessa. Ensinnäkin se on ensimmäinen tutkimus, jossa laajasti kartoitetaan tilanteiden välistä kielellistä variaatiota. Kokonaan uusille urille tutkimus lähtee kartoittaessaan variaation vuorovaikutustehtäviä eri tilanteiden sisässä. Hyvin todistetuksi tulee työn lähtökohtana oleva ajatus variaatiosta resurssina, jota puhujat vuorovaikutustilanteissa voivat hyödyntää erilaisia diskurssi- identiteettejä rakentaessaan.

Lappalainen on ottanut tehtäväkseen suururakan, ja työ on hyvin laaja sekä sivumäärältään että asiasisällöltään. Tarkasteltavat kielen ilmiöt edellyttävät monenlaisten kielenainesten analysointikykyä, kun edetään äänne- ja muotopiirteistä aina erilaisten kielellisten toimintojen rakentamiskeinoihin. Työ on äärettömän perusteellinen; kaikki ratkaisut perustellaan tarkoin aiempaan tutkimukseen nojaten, analyysit ovat tarkkoja ja kaikki mahdollisuudet huomioon otta-
via. Tutkimus on myös todiste tekijänsä lukeneisuudesta ja osoittaa, että tekijä hallitsee paitsi kielitieteen yleisiä teorioita ja lähestymistapoja myös fennististä traditiota laajasti oman aluensa ulkopuolelta. Perusteellisuus on toisaalta välistä pieni häntä. Paikoin nimittäin fokus on vaarassa kadota

jonkin yksittäisen ongelman selvittelyn alle.

Lappalaisen väitöskirja on massiivinen teos. Suomalaisen variaation tutkimuksen tiellä historiallisesta dialektologiasta kohti variaation vuorovaikutuksellisia funktioita se on paitsi virstanpylväs myös uuden tien viitta, vankasti dokumentoitu ohjelmanjulistuskin, joka tulee varmasti suuntaamaan ja inspiroimaan tulevaa tutkimusta. Suomalainen puhutun kielen tutkimus on reilussa sadassa vuodessa kulkenut pitkän matkan äännelaeista vuorovaikutuksen resurssien tarkasteluun. ■

HARRI MANTILA

MARJA-LEENA SORJONEN

Sähköposti: harri.mantila@oulu.fi

marja-leena.sorjonen@kotus.fi

EVÄSPAKETTI TUTKIJANURAANSA UURTAVALLE SOSIOLINGVISTILLE

Barbara Johnstone *Qualitative methods in sociolinguistics*. Oxford: Oxford University Press 2000. 164 s. ISBN 0-19-513397-8.

Yksi nykyisen suomalaisen sosiolingvistiikan keskeisistä metodologisista kysymyksistä piilee kvantitatiivisen ja kvalitatiivisen tutkimusotteen suhteessa. Metodivalinta ei toki näydy mustavalkoisena joko–tai-kysymyksenä vaan pikemminkin janaana, jonka toisessa päässä on määrällinen ja toisessa laadullinen menetelytapa — ja niiden välissä lukuisia erilaisia yhdistämisen mahdollisuuksia.

Vaikka sosiolingvistiikan nykykehitys kulkee kvalitatiivisempaan suuntaan, tutkimustradition alku on ollut vankan kvantitatiivisesti painottunut. Kvantitatiivinen so-

siolingvistiikka lieneekin pidemmän historiansa ja vakiintuneisuutensa ansiosta jatkumon päistä tutumpi ja siten helpommin määriteltävissä oleva sosiolingvistiikan suuntaus, jota on totuttu nimittämään labovilaiseksi traditioksi. Millaista sitten oikeastaan on laadullinen sosiolingvistinen tutkimus?

Barbara Johnstonen teos *Qualitative methods in sociolinguistics* (2000) lupaa jo pelkän nimensä perusteella paljon metodologisten kysymysten kanssa painiskelevalle — kvalitatiivista tutkimusta nimenomaan sosiolingvistiikan kannalta käsittelevää

▷